

Kniha Daniel — číslo osem

Proces

Jeff Pippenger

2023-12-03

V treťom roku kraľovania Jojakíma, judského kráľa, prišiel Nabuchodonozor, babylonský kráľ, k Jeruzalemu a obľahol ho. A Pán vydal Jojakíma, judského kráľa, do jeho ruky i časť nádob domu Božieho; tie odniesol do krajiny Šineár, do domu svojho boha, a nádoby priniesol do pokladnice svojho boha. Daniel 1, 1. 2.

Knihy Daniel a Zjavenie sú tou istou knihou a tie isté prorocké línie, ktoré sú predstavené v knihe Daniel, sú prevzaté v knihe Zjavenie. Zjavenie Ježiša Krista predstavuje posledné prorocké posolstvo, ktoré je odpečatené tesne pred ukončením času milosti.

Pravdy, ktoré boli v minulosti správne pochopené z knihy Zjavenia, no boli zapečatené zvykom a tradíciou, sú stále pravdou, a dnes ich Lev z kmeňa Júdu znovu odpečatuje a tieto pravdy teraz zjavujú svoje dokonalé naplnenie.

Pravdy, ktoré boli v minulosti správne pochopené z knihy Daniel, no boli zapečatené zvykom a tradíciou, sú stále pravdou, a dnes ich Lev z kmeňa Júdovho opäť odpečatuje a tieto pravdy teraz zjavujú svoje dokonalé naplnenie.

Daniel je jednoducho prvou z dvoch kníh, ktoré predstavujú Zjavenie Ježiša Krista.

Jójakím je symbolom zmocnenia prvého posolstva v reformnom hnutí. Je tiež symbolom zmluvy, lebo zmena mena prorocky označuje začiatok zmluvného vzťahu. Zmluvný vzťah, do ktorého Boh vstupuje s ľuďom, ktorý predtým nebol Božím zmluvným ľuďom, sa začína pri zmocnení prvého posolstva.

Ktorí ste kedysi neboli ľuďom, ale teraz ste ľud Boží; ktorí ste nedosiahli milosrdenstvo, ale teraz ste dosiahli milosrdenstvo. 1. Petra 2,10.

Symbol zmeny mena ako vyjadrenia zmluvného vzťahu je ustanovený tým, že Abramovo meno bolo zmenené na Abrahám, Sarajino meno na Sárú, Jákobovo meno na Izrael a Saulovo na Pavla. Jestvujú aj iné svedectvá o tomto symbole, ale v prvej kapitole Daniela je Danielovo meno zmenené na Baltazára, Chananjovo na Šadraka, Mišaelovo na Měšacha a Azarjovo na Abednega.

Keď Pán vstupuje do zmluvného vzťahu s nejakým ľuďom, zároveň mína niekdajší zmluvný ľud. Jehojakím predstavuje zmluvný ľud, ktorý je mŕňaný, a Daniel, Chananjah, Mišael a Azarjah predstavujú zmluvný ľud, ktorý je potom vyvolený. Keď ľudia vstupujú do zmluvného vzťahu, sú potom skúšaní, či budú zachovávať podmienky zmluvy. Táto skúška je znázornená úkonom jedenia.

Adam a Eva neobstáli v skúške skutkom jedenia, a keď Boh po prvý raz vstúpil do zmluvy s vyvoleným ľuďom, začal tento vzťah tým, že ich skúšal mannou. Staroveký Izrael napokon v tej

skúške zlyhal, no tým poskytol prvý odkaz i prvé svedectvo o tom, že zmluvná skúška nie je jednorazovou skúškou, ale procesom skúšania. Pri desiatej skúške im bolo určené zomrieť na púšti počas nasledujúcich štyridsiatich rokov. Boh potom vstúpil do zmluvy s Jozuom a Kálebom, čím poskytol svedectvo o tom, že keď Pán vstupuje do zmluvy s vyvoleným ľudom, zároveň mína niekdajší zmluvný ľud. Na konci starovekého Izraela, ktorý bol zároveň začiatkom duchovného Izraela, bol posledný proces skúšania pre staroveký Izrael prvým procesom skúšania pre duchovný Izrael a bol znázornený ako Chlieb z neba. Bol predobrazený mannou v prvom procese skúšania zmluvy.

V tom procese skúšky, ktorý bol zároveň prvým i posledným procesom skúšky, Ježiš označil skúšku nebeského Chleba, keď povedal, že tí, ktorí sú jeho zmluvným ľudom, musia jesť jeho telo a piť jeho krv. Pri tomto predložení stratil viac učeníkov než v ktoromkoľvek inom čase svojej služby. Táto polemika v jeho službe bola vrcholným bodom znázornenia procesu skúšky zmluvy a sestra Whiteová túto udalosť podrobne komentuje v diele Túžba vekov, kde názov kapitoly znie „Kríza v Galilei“. Meno Galilea znamená „záves“ alebo „bod obratu“ a v tejto kapitole objasňuje, prečo sa učenici od neho odvrátili. Odmietli uplatniť jeho svedectvo o požiadavke jesť jeho telo a piť jeho krv správnou prorockou metodológiou. Ukázala, že sa pridžžali zvykov a tradícií prorockých konceptov, ktoré satan vstúpil do biblického chápania starovekého Izraela. Tieto nedorozumenia im poskytli to, čo podľa svojho presvedčenia považovali za ospravedlnenie, aby jeho slová uplatnili doslovne, a nie duchovne. Poukazuje tiež na to, že keď sa tí, ktorí sa od Ježiša „odvrátili“ (Galilea) a ktorí sú označení v šiestej kapitole Jánovho evanjelia (Ján 6,66), od neho odvrátili, už s ním viac nechodili navždy.

Pri prvom, tak ako aj pri poslednom zmluvnom procese skúšky starovekého Izraela, nachádzame, že keď Boh vstupuje do zmluvného vzťahu s vyvoleným ľudom, zároveň obchádza niekdajší zmluvný ľud. Taktiež zisťujeme, že tento ľud skúša nie jednou jedinou skúškou, ale procesom skúšania. Vidíme tiež, že proces skúšania je znázornený niečím, čo sa má jesť. Taktiež nachádzame, že pokrm predstavuje Božie slovo a že skúška zahŕňa voľbu medzi dvoma druhmi pokrmu, ktoré sa majú jesť. Jeme z každého stromu, o ktorom Boh povedal, že z neho smieme jesť, alebo jeme zo stromu, z ktorého nám bolo zakázané jesť? Taktiež nachádzame, že voľba toho, čo jesť, zahŕňa aj skúšku toho, ako jeme ponúkaný pokrm.

Na konci duchovného Izraela, v čase milleritského hnutia, bolo prvé poslanstvo posilnené 11. augusta 1840. Jójakím tu predstavuje protestantov, ktorí sú v tom čase odvádzaní do Babylona, aby sa stali jej dcérami. Boli postavení pred skúšku, keď zostúpil anjel zo Zjavenia desať a v ruke mal otvorenú malú knihu. Tak ako sa Jójakím vzoprel požiadavkám Nabuchodonozora a potom bol odvedený do zajatia, aj protestanti odmietli jesť pokrm v anjelovej ruke na základe tradícií a zvykov, ktoré si so sebou priniesli z temného stredoveku.

Na jar roku 1844 dospel proces skúšky pre Jehojakíma a protestantov k „bodu obratu“ a práve tak ako v prvom procese skúšky duchovného Izraela sa „odvrátili“ a viac už s Ježišom nechodili. V tejto dejinnej línii Daniel, Chananjah, Mišael a Azarjah predstavujú mileritov, ktorí sa rozhodli zjesť malú knižku, ktorá bola sladká v ich ústach, ale zhorkla im v žalúdku.

Ak zahrnieme Adama a Evu, máme štyroch klasických svedkov toho, že skúška je znázornená úkonom jedenia. Máme niekoľko prorockých svedkov, ktorí všetci nesú pečať prvého a posledného. Svedectvo o skúške mannou je prvým svedkom a skúška Chleba z neba je zároveň prvou skúškou pre duchovný Izrael, a zároveň aj posledným svedkom pre staroveký Izrael. Skúška malej knižky je zároveň prvá i posledná. Je to koniec putovania duchovného Izraela ako cirkvi na púšti a je to prvý z tých, ktorí boli vyvolení, aby boli konečným denominovaným ľudom Božím. Milleriti boli počiatkom Božieho denominovaného ľudu, ktorý mal byť označený za pravý roh protestantizmu. Existuje niekoľko svedkov procesu skúšania, ktorý sa začína, keď je prvé posolstvo zmocnené.

V týchto procesoch skúšania prichádza „bod obratu“, v ktorom sa takmer všetci učenici odvrátia. Pri svedectve Jozuu a Káleba sa celý Izrael odvrátil a usiloval sa vrátiť do Egypta. V cirkvi v Galilei sa väčšina učeníkov odvrátila. Pretože Ježiš je Alfa a Omega, „bod obratu“, ktorý je predstavený na konci procesu skúšania, je znázornený aj na začiatku procesu skúšania. Keď bola manna po prvý raz poskytnutá starovekému Izraelu, boli takí, ktorí sa od pokynov okamžite odvrátili. Pri Kristovom krste sa odvrátil a odišiel na púšť. Sestra Whiteová používa symbol bodu obratu veľmi poučným spôsobom.

„Sú obdobia, ktoré sú zlomovými bodmi v dejinách národov i cirkvi. V Božej prozreteľnosti, keď nastanú tieto rozličné krízy, je dané svetlo pre daný čas. Ak je prijaté, nasleduje duchovný pokrok; ak je odmietnuté, nasleduje duchovný úpadok a stroskotanie. Pán vo svojom slove odhalil útočné dielo evanjelia tak, ako sa uskutočňovalo v minulosti a ako sa bude uskutočňovať v budúcnosti, až po záverečný konflikt, keď satanské mocnosti vykonajú svoj posledný podivuhodný pohyb. Z tohto slova chápeme, že už teraz pôsobia sily, ktoré uvedú posledný veľký konflikt medzi dobrom a zlom — medzi satanom, kniežaťom temnosti, a Kristom, Kniežaťom života. No prichádzajúce víťazstvo pre mužov, ktorí milujú Boha a boja sa Ho, je také isté, ako je Jeho trón upevnený na nebesiach.“ Bible Echo, 26. augusta 1895.

Keď bola manna prvýkrát daná starovekému Izraelu, bolo dané svetlo pre tieto dejiny. Pri Kristovom krste bolo dané svetlo pre tieto dejiny. Dňa 11. augusta 1840 bolo dané svetlo pre tieto dejiny. Každý z týchto zlomových bodov označuje začiatok skúšobného procesu, ktorý sa napokon končí pri ďalšom zlomovom bode, keď sa niekdajší zmluvný ľud odvracia a už viac nechodí s Kristom.

Pretože tieto rozličné procesy skúšky predstavujú jednak proces skúšky pre ľud bývalej zmluvy, ako aj pre ľud novej zmluvy, existujú dva závery procesu skúšky. Záver procesu skúšky, a teda konečný bod obratu pre protestantov v milleritskej histórii, nastal na jar roku 1844. Záver procesu skúšky (na jeseň roku 1844), čiže bod obratu pre samých milleritov, prišiel po bode obratu pre bývalý Boží ľud.

V dejinách Krista sa proces skúšky označuje tým, že dvakrát očistil chrám: raz na začiatku svojej služby a potom opäť na konci svojej služby.

„Keď Ježiš začal svoju verejnú službu, očistil chrám od jeho svätokrádežného znesvätenia. Medzi poslednými činmi Jeho služby bolo druhé očistenie chrámu. Tak aj v poslednom diele

varovania sveta zaznievajú k cirkvám dve odlišné výzvy. Posolstvo druhého anjela znie: ‚Padol, padol Babylon, to veľké mesto, lebo všetky národy napojil vínom hnevu svojho smilstva‘ (Zjavenie 14,8). A v mocnom volaní posolstva tretieho anjela je počuť hlas z neba, ktorý hovorí: ‚Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste sa nestali účastníkmi jej hriechov a aby ste nedostali z jej rán. Lebo jej hriechy dosiahli až po nebo a Boh sa rozepamätal na jej neprávosti‘ (Zjavenie 18,4. 5).“ Selected Messages, kniha 2, 118.

Proces skúšky dvoch očistení chrámu Kristom je v spisoch Ducha proroctva uvedený do súladu s treťou kapitolou Malachiáša.

„Keď Ježiš očistil chrám od kupujúcich a predávajúcich tohto sveta, oznámil svoje poslanie očistiť srdce od poškvŕny hriechu — od pozemských žiadostí, sebeckých žiadostí, zlých návykov, ktoré kazia dušu. Citované Malachiáš 3,1–3.“ Túžba vekov, 161.

Očisťovanie Božieho ľudu predstavuje proces skúšky, ktorý je opakovane stotožňovaný s viacerými líniami proroctva. Každý odkaz, počnúc Adamom a Evou až po dejiny mileritov, predstavuje očisťovanie stoštyridsaťštyritisíc.

„V posledných dňoch dejín tejto zeme má byť Božia zmluva s jeho ľuďom zachovávaným jeho prikázania obnovená.“ Review and Herald, 26. februára 1914.

Proces očisťovania sto štyridsiatich štyroch tisíc je prvým odkazom v knihe Daniel, ktorá je prvou knihou z dvoch kníh, ktoré spolu predstavujú Zjavenie Ježiša Krista, odpečatené tesne pred uzavretím času milosti pre ľudstvo. Proces očisťovania sto štyridsiatich štyroch tisíc je zároveň predstavený ako proces pečatenia. Keď sa 11. septembra 2001 začalo prvé posolstvo procesu očisťovania a pečatenia sto štyridsiatich štyroch tisíc, bol to bod obratu pre cirkev i pre svet. V osemnástej kapitole Zjavenia potom prišiel anjel, ktorý osvecuje svet svojou slávou. V Zjavení osemnásť však anjel nie je predstavený tak, že by mal vo svojej ruke niečo na jedenie — ale je to tam. Malá knižka je tam. Tí, ktorí sa rozhodnú jesť metodológiu, ktorú prorok Izaiáš predstavuje ako „riadok za riadkom“, ju môžu ľahko rozpoznať.

Z kladenia „riadku na riadok“ chápeme, že keď Kristus zostúpil 11. septembra 2001, mal pri sebe aj „malú knižku“, ktorá bola predstavená ako „manna“, „chlieb z neba“ a „malá knižka“. No 11. septembra 2001 si bývalý vyvolený ľud, predstavovaný Jojakímom, zvolil, že sa bude pridržať zvykov a tradícií adventizmu, a potom začal svoj pochod do babylonského zajatia, ktoré bude dovŕšené pri nedeľnom zákone.

„Odkiaľ pochádza tvrdenie, ktoré som vraj vyslovila, že New York má byť zmietnutý prívalovou vlnou? To som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som sa pozerala na veľké budovy, ktoré tam vyrastali, poschodie za poschodím: ‚Aké hrozné výjavy nastanú, keď Pán povstane, aby strašne zatriasol zemou! Vtedy sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3.‘ Celá osemnásť kapitola Zjavenia je výstrahou pred tým, čo príde na zem. Nemám však nijaké osobitné svetlo, pokiaľ ide o to, čo príde na New York; viem len to, že jedného dňa budú tamojšie veľké budovy zrútené obrátením a prevrátením Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jediné slovo od Pána, jediný dotyk jeho mocnej sily, a tieto mohutné stavby padnú. Nastanú výjavy, ktorých hrôzostrašnosť si nevieme predstaviť.“

Review and Herald, 5. júla 1906.

Keď boli „veľké budovy“ „New Yorku“ „zvrhnuté obrátením a prevrátením Božej moci“ 11. septembra 2001, svetlo anjela zo Zjavenia osemnástej kapitoly naplnilo celú zem, lebo v dejinách zemskeho šelmy zo Zjavenia trinástej kapitoly nastal zlomový bod.

„Sú obdobia, ktoré predstavujú zlomové body v dejinách národov i cirkvi. V Božej prozreteľnosti, keď prichádzajú tieto rozličné krízy, je dané svetlo pre ten čas. Ak je prijaté, nasleduje duchovný pokrok; ak je odmietnuté, nasleduje duchovný úpadok a stroskotanie.“
Bible Echo, 26. august 1895.

Keď 11. septembra 2001 prišlo svetlo anjela zo Zjavenia osemnástej kapitoly, tí, ktorí toto svetlo prijali, duchovne napredovali, a tí, ktorí svetlo odmietli, duchovne upadli a začali svoju vzbúrenskú cestu ďalej k svojmu poslednému bodu obratu, k nedeľnému zákonu, kde navždy stroskotávajú vo svojom vyznaní ako poslovia tretieho anjela. Tí v Galilei, ktorí sa odvrátili a viac nechodili s Kristom podľa Ján 6,66, sa odvracali od svetla, ktoré prvý raz prišlo pri jeho krste, kde bolo posilnené prvé posolstvo dejín tej skúšky. V prvej kapitole Daniela sú v dejinách, keď je prvé posolstvo posilnené, znázornené dve triedy uctievačov. Jehojakim predstavuje tých, ktorí stroskotávajú vo viere, a Daniel, Chananja, Mišael a Azarja predstavujú verných.

V treťom roku kraľovania Jojakima, judského kráľa, prišiel Nebukadnesar, babylonský kráľ, do Jeruzalema a obľahol ho. A Pán vydal Jojakima, judského kráľa, do jeho ruky i časť nádob z domu Božieho; tie odniesol do krajiny Šineár, do domu svojho boha, a nádoby priniesol do pokladnice svojho boha. Potom kráľ povedal Ašpenázovi, predstavenému svojich komorníkov, aby priviedol niektorých zo synov Izraelových, z kráľovského rodu i zo šľachty, mládencov, na ktorých nebolo nijakej vady, ale boli pekného vzhľadu, zbehlých vo všetkej múdrosti, znalých poznania, chápaných vedy, a takých, v ktorých bola schopnosť stáť v kráľovskom paláci, a aby ich vyučili písmu a jazyku Chaldejcov. A kráľ im určil každodenný prídel z kráľovských pokrmov a z vína, ktoré sám pil, aby ich tak živili tri roky, a po ich uplynutí aby stáli pred kráľom. Medzi nimi boli zo synov Júdových Daniel, Chananiáš, Mišael a Azariáš. A predstavený komorníkov im dal mená: Danielovi dal meno Baltazár, Chananiášovi Sadrach, Mišaelovi Měšach a Azariášovi Abédnego. Daniel si však zaumienil vo svojom srdci, že sa nepoškvrní z kráľovských pokrmov ani vínom, ktoré kráľ pil; preto prosil predstaveného komorníkov, aby sa nemusel poškvrniť. Daniel 1:1–8.

Daniel, Chananja, Mišael a Azarja boli judskí synovia. Boli urobení eunuchmi, a tak predstavujú poslednú generáciu adventizmu. Nabuchodonozor dal, ako mnohí starovekí králi, štyroch judských mládencov vykastrovať, aby odstránil akékoľvek obavy, ktoré mohol mať kráľ, keď mu slúžili ako otroci a prichádzali do styku s kráľovými manželkami a konkubínami.

Symbolicky predstavuje poslednú generáciu adventizmu, lebo po týchto štyroch už nebude žiadna ďalšia línia Júdu. Štyri sú symbolom celosvetovosti, a preto to predstavuje poslednú generáciu adventistov siedmeho dňa na celom svete, ktorí uznávajú 11. september 2001 ako naplnenie Božieho prorockého slova.

Tí adventisti siedmeho dňa sú predmetom Božieho prorockého Slova, lebo sú tými, ktorí sú povolaní byť stoštyridsaťštyritisíc. Ich prorocké dedičstvo sa však začalo vzburou ich otcov v roku 1863. Túto počiatočnú vzburu je takmer nemožné rozpoznať, pretože ju zakryli tradície a obyčaje štyroch generácií stupňujúcej sa vzbury. Hoci je ťažké ju rozpoznať, musí byť videná a uznaná, ako to napokon robí Daniel v deviatej kapitole knihy Daniel. Urobil tak tým, že rozpoznať pravdu nachádzajúcu sa v Božom prorockom Slove.

Vzburou, z ktorej Daniel a traja mládenci priamo vzišli, bolo odmietnutie ich otca zostať oddelený od pohanských vplyvov, ktoré ich obklopovali. V roku 1863 sa laodicejský adventizmus vrátil k biblickej metodológii odpadlíckeho protestantizmu a katolicizmu, aby podoprel svoje odmietnutie Millerovho stotožnenia „sedemnásobku“ z Levitikus dvadsaťšesť. Túto vzburu v prípade Daniela a troch mládenčov predstavoval kráľ Ezechiáš.

Kráľ Ezechiáš úpenlivo prosil Hospodina, aby nezomrel, a jeho modlitba bola vyslyšaná, keď mu Hospodin pridá ďalších 15 rokov. Tým potom splodil Menašeho, jedného z najbezbožnejších judských kráľov, ale aj kráľa, ktorý označuje začiatok postupného sedemstupňového dobývania a zotročovania Judska. V roku 1856 prišiel Pravý Svedok zaklopať na dvere laodicejského adventizmu, no oni sa rozhodli žiť a nezomrieť sebe. Do roku 1863 znovu vystavali „Jericho“ a začali stupňujúcu sa vzburu, ktorá im napokon zabránila rozpoznať 11. september 2001 ako začiatok ich trojstupňovej cesty do otroctva duchovného Babylona, ktorá sa končí nedeľným zákonom.

Pre kráľa Ezechiáša prišiel rok 1863 vtedy, keď bola vyslyšaná jeho modlitba za život. Pán dal znamenie, že jeho modlitba bola prijatá. Boh potvrdil túto modlitbu tým, že pohol slnkom, a Babylončania videli Božie pôsobenie na nebesiach, hoci nevedeli, čo to znamená. Babylončania potom prišli do Jeruzalema, aby sa dozvedeli o Bohu, ktorý mal moc ovládať slnko. Namiesto toho, aby oslavoval Boha nebies, kráľ Ezechiáš, namiesto toho, aby zomrel sebe, sa rozhodol oslavovať svoj chrám a svoje mesto namiesto Boha, ktorý si zvolil položiť svoje meno do toho chrámu a mesta.

Tá vzburá priniesla proroctvo, že deti z jeho pokrvnej línie sa stanú otrokmi a eunuchmi v Babylone. Tími deťmi boli Daniel, Chananja, Míšael a Azarja a predstavujú duchovnú poslednú generáciu tých adventistov siedmeho dňa, ktorí uznávajú 11. september 2001 za bod obratu v dejinách národov sveta i cirkvi, keď je dané svetlo, ktoré má skúšať a spečatiť sto štyridsaťštyri tisíc.

V tých dňoch Ezechiáš ochorel na smrť. A prišiel k nemu prorok Izaiáš, syn Ámozov, a povedal mu: Takto hovorí Hospodin: Usporiadaj svoj dom, lebo zomrieš a nebudeš žiť. Vtedy sa obrátil tvárou k stene a modlil sa k Hospodinovi, hovoriac: Ach, Hospodine, rozpomeň sa teraz, prosím, ako som chodil pred tebou v pravde a s dokonalým srdcom a konal som, čo je dobré v твоjich očiach. A Ezechiáš sa veľmi rozplakal. A stalo sa, prv ako Izaiáš vyšiel do prostredného nádvorja, že k nemu zaznelo slovo Hospodinovo: Vráť sa a povedz Ezechiášovi, kniežaťu môjho ľudu: Takto hovorí Hospodin, Boh Dávida, тvojho otca: Počul som твоju modlitbu, videl som tvoje slzy; hľa, uzdravím ťa; tretieho dňa vystúpiš do domu Hospodinovho. A pridám k твоjim dňom pätnásť rokov a vyslobodím teba i toto mesto z ruky

asýrskeho kráľa; a budem brániť toto mesto pre seba a pre svojho služobníka Dávida. A Izaiáš povedal: Vezmite kus figovej placky. A vzali ju a priložili na vred, a uzdravil sa. A Ezechiáš povedal Izaiášovi: Aké bude znamenie, že ma Hospodin uzdraví a že tretieho dňa vystúpim do domu Hospodinovho? A Izaiáš povedal: Toto budeš mať za znamenie od Hospodina, že Hospodin vykoná slovo, ktoré povedal: Má tieň postúpiť o desať stupňov dopredu, či sa vrátiť o desať stupňov späť? A Ezechiáš odpovedal: Ľahká vec je pre tieň zostúpiť o desať stupňov; nie, nech sa tieň vráti o desať stupňov späť. A prorok Izaiáš volal k Hospodinovi, a on priviedol tieň späť o desať stupňov, po ktorých bol zostúpil na Achazových hodinách. V tom čase poslal Beródak-Baladán, syn Baladánov, babylonský kráľ, listy a dar Ezechiášovi, lebo počul, že Ezechiáš bol chorý. A Ezechiáš ich prijal a ukázal im celý dom svojich drahocenností, striebro, zlato, voňavé veci, vzácny olej, celý dom svojej výzbroje a všetko, čo sa našlo v jeho pokladoch; nebolo ničoho v jeho dome ani v celom jeho panstve, čo by im Ezechiáš neukázal. Vtedy prišiel prorok Izaiáš ku kráľovi Ezechiášovi a povedal mu: Čo hovorili títo muži a odkiaľ k tebe prišli? A Ezechiáš povedal: Prišli ku mne z ďalekej krajiny, z Babylonu. A on povedal: Čo videli v tvojom dome? A Ezechiáš odpovedal: Videli všetko, čo je v mojom dome; niet ničoho v mojich pokladoch, čo by som im neukázal. A Izaiáš povedal Ezechiášovi: Počuj slovo Hospodinovo. Hľa, prídu dni, keď všetko, čo je v tvojom dome a čo tvoji otcovia zhromažďovali až do dnešného dňa, bude odnesené do Babylonu; nič nezostane, hovorí Hospodin. A z tvojich synov, ktorí vyjdú z teba, ktorých splodíš, vezmú, a budú komorníkmi v paláci babylonského kráľa. Vtedy povedal Ezechiáš Izaiášovi: Dobré je slovo Hospodinovo, ktoré si hovoril. A povedal: Či nie je dobré, ak bude za mojich dní pokoj a pravda? A ostatné skutky Ezechiášove a všetka jeho moc, i ako urobil rybník a vodovod a priviedol vodu do mesta, či nie sú zapísané v knihe Letopisov judských kráľov? A Ezechiáš zosnul so svojimi otcami a namiesto neho kraľoval jeho syn Menaše. 2. Kráľov 20:1–21.

Nasledujúci verš hovorí:

Menaše mal dvanásť rokov, keď začal kraľovať, a kraľoval päťdesiatpäť rokov v Jeruzaleme. A meno jeho matky bolo Chefciba. 2. Kráľov 21,1.

Aký by bol výsledok, keby kráľ Ezechiáš prijal Pánovu vôľu, jednoducho dal svoj dom do poriadku a zomrel? Bolo mu pridaných pätnásť rokov a o tri roky neskôr sa narodil bezbožný Menaše. Čo by sa bolo stalo v roku 1856, keby adventizmus prijal prechod z Filadelfie do Laodicey, dal svoj dom do poriadku a ponechal základné pravdy Williama Millera neporušené? Predpokladám, že odpoveď na túto otázku sa nikdy nedozvieme, ale vieme toto: „Daniel si zaumienil vo svojom srdci, že sa nepoškvrní pokrmom z kráľovho stola ani vínom, ktoré on pil.“

V ďalšom článku budeme pokračovať v prvej kapitole Daniela.